

то съкога бива при такива случаи, поклони се твърдѣ низко, сложи патерицата и скри се въ събрането.

„Заповѣдате ли, панове, и намъ да положимъ знаковетѣ на достоинството ни?“ рекохъ судията, писарѣтъ и есаулѣтъ, и шѣхъ да положѣтъ предъ тѣхъ маслиницата, печатѣтъ и жезлѣтъ.

„Нѣ, вие останете!“ извикахъ изъ събрането: „намъ ни трѣбваше само войводата да испадимъ, заштото е баба, а намъ ни трѣбваше мѣжъ войвода.“

„А кого ще да изберете за войвода?“ рекохъ кметовѣтъ.

„Кукубенко да изберемъ!“ викахъ едни.

„Не штемъ Кукубенко!“ викахъ други: „опште е младъ: опште му устата на мѣлко меришѣтъ.“

„Шило нека бѣде войвода!“ викахъ други: „Шило да туримъ войвода!“

„Шило ти въ грѣбѣтъ!“ ругахъ ги други: „къкъвъ ми е Шило казакъ, кога е хванатъ въ кражба, кучиятъ синъ, като татаринъ? Пѣврага, потопете го тоя пиенецъ Шило!“

„Брадатий, Брадатий да направимъ войвода!“

„Не штемъ Брадатий! нека върви пѣврага Брадатий.“

„Викайте Кирдяга!“ пошепна Тарасъ Булба на нѣколкомина.

„Кирдяга! Кирдяга!“ викаше съборѣтъ. „Брадатий, Брадатий! Кирдяга, Кирдяга! Шило! пѣврага Шило! Кирдяга!“

Сѣки отъ кандидатѣтъ, като чуше името си, отведнажъ излазѣше изъ събора, да не би да рекѣтъ, че тѣ лично помагатъ да ги изберѣтъ.

„Кирдяга! Кирдяга!“ се чуше повече. „Брадатий!“ Работата доде до бой, и Кирдяга надбѣ.

„Доведете Кирдяга!“ извикахъ. Десетина душъ излѣзохъ изъ събора, нѣкой отъ тѣхъ едва се дрѣжѣхъ на крака — толкова бѣхъ се насвѣткале, и отидохъ право при Кирдяга да му кажѣтъ за избирането.

Кирдяга, и старъ, но уменъ казакъ, сѣдѣше си дома и като че не знаѣше, каква е работата. „Што, панове? што искате?“ попита ги.

„Върви, войвода те избрахъ!“

„Пожалѣйте ме панове!“ каже Кирдяга: „достоеенъ ли съмъ азъ за такава честь! какъ да бѣдѣ войвода! Мене ми и умѣтъ не отсича да могѣ да оправямъ такава работа. Каточе се не найде пѣ харенъ човѣкъ въ сичката войска?“